

Arrest

nr. 106 606 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN ERCK loco advocaat G. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) D.(...), bent een Indiase Sikh. U bent geboren op 04/03/1976 in het dorp Jeonwala in het district Faridkot in de provincie Punjab. Na uw geboorte verhuisde je naar de stad Ludhiana in de provincie Punjab. U ging naar school tot de twaalfde klas. U en verschillende van uw familieleden waren sympathisant van de partij Shiromani Akali Dal. In 1989 of 1990 verliet uw vader, S.(...) N.(...) S.(...), India vanwege de moeilijke situatie in Punjab. In 1994 reisde u eveneens naar België om uw vader hier te vervoegen. Op dat moment had u geen problemen in India.

Op 24 november 1994 arriveerde u in België.

Op 8 februari 1996 huwde u de Belgische E.(...) S.(...). In december 1997 kreeg u verblijfsrecht in België op grond van uw huwelijk met een Belgische onderdane. Op 19 oktober 1997 werd u vader van R.(...) S.(...).

Op 27 juli 2001 werd dit huwelijk nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk. Op 13 februari 2001 werd deze nietigverklaring bevestigd door het Hof van Beroep van Gent. Uw laatste verblijfskaart was geldig tot 19 maart 2005.

Op 28 december 2005 kreeg u het een bevel om het grondgebied te verlaten. U gaf hier geen gevolg aan. In 2008 werd door de politie van Antwerpen lastens u een PV opgesteld wegens opzettelijke vernielingen (PV nr. AN.50.LB.053889/2008).

U diende op 26 oktober 2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25 januari 2013.

In 2012 werd door de politie van Antwerpen lastens u een PV opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (PV nr. AN.43.LB.087456/2012).

U werd vervolgens op 12 februari 2013, bij een controle door de politie van Antwerpen, gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. U kreeg het bevel het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13 septies).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste dat het feit dat u een Belgisch kind heeft (R.(...) S.(...)) niet kan worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien u inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 EVRM en omdat uit informatie bekomen van de politie van Kortrijk waar uw zoon woonachtig is, blijkt dat u affectieve noch financiële banden onderhoudt met het voornoemde kind.

Op 16 mei 2013 diende u een eerste asielaanvraag in.

Op 17 mei 2013 ontving u het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis).

Aan de basis van uw asielaanvraag ligt een valse FIR die in India werd opgesteld tegen u en uw gezinsleden. In 1997 en 1999 keerde u voor een korte periode terug van België naar uw thuisland. In 1999 werd u een huwelijksaanzoek gedaan door een buurmeisje. U weigerde dit huwelijksaanzoek en keerde terug naar België. Op 22 december 2003 liet de familie van het meisje een FIR opstellen waarin u op basis van valse bewijzen beschuldigd werd dat u dit meisje huwde maar uw echtelijke plichten niet nakwam door naar België te reizen. Tussen 2004 en 2011 was er een proces gaande waarbij u, uw broer, uw zus en ouders aangeklaagd werden. Uw moeder, zus en broer werden onschuldig verklaard. Over u en uw vader werd nog geen uitspraak gedaan aangezien jullie niet aanwezig waren. Jullie kregen wel te horen dat jullie gearresteerd zouden worden indien jullie naar India zouden terugkeren.

Bij terugkeer naar India vreest u gearresteerd te worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een FIR (First Information Report), de identiteitskaart van uw vader, een uitspraak van het Hooggerechtshof van Punjab en negen andere documenten betreffende de rechtszaak die in India tegen u loopt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u pas op 16 mei 2013 een asielaanvraag heeft ingediend in België terwijl u al sinds 1994 in België verblijft en verklaart dat uw problemen in India begonnen toen u in 1999 van India naar België terugkeerde (CGVS pp.2,4) en dat in 2003 een FIR tegen u en uw gezinsleden werd ingediend op basis van valse beschuldigingen (CGVS p.2,3,5). Dat u over een verblijfskaart in België beschikte tot 19 maart 2005 en dat u ervoor opteerde een regularisatieaanvraag in te dienen in 2009 omdat u reeds lang in België verbleef, kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor uw zeer laattijdige asielaanvraag (CGVS p.7). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, India, kan van u verwacht worden dat u in al deze jaren een asielaanvraag had ingediend. Dat u tien jaar wachtte om in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen en uiteindelijk pas asiel vroeg toen u werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder heeft u in uw interview bij DVZ met geen woord gerept heeft over de problemen die u tijdens het interview met het CGVS aanhaalt als reden voor uw vrees voor een terugkeer naar India. In uw verklaringen bij DVZ geeft u aan dat uw vader vluchtte omwille van problemen met de Indiase overheid wegens zijn deelname aan de gevechten tussen de Sikhs en het Indische leger in 1984. Tijdens het gehoor met het CGVS verklaart u dat u, toen u in 1994 India verliet, geen problemen kende (CGVS p.3). Verder haalt u uw familiale situatie in België aan (uw huwelijk en

scheiding met een Belgische en de geboorte van uw zoon) en verklaart u dat u medische problemen heeft gekend tijdens uw verblijf in België. Nergens wordt bij DVZ echter melding gemaakt van het feit dat u er in India valselijk van beschuldigd werd dat u een meisje huwde en vervolgens uw echtelijke plichten niet na kwam door terug naar België te reizen. Aangezien u deze valselijke beschuldiging en de rechtszaak die hierop volgde tijdens uw interview met het CGVS aanduidde als de reden waarom u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest, is het opmerkelijk dat u deze problemen niet vermeld heeft wanneer u gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die aan de basis van uw asielaanvraag liggen (Verklaring CGVS p.4). Wanneer u met dit gegeven geconfronteerd wordt, verklaart u dat u deze problemen wel aan de tolk gemeld heeft (CGVS p.7). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. De verklaringen die bij DVZ werden afgenomen werden u ter nalezing voorgelegd en door u ondertekend waardoor het niet aannemelijk is dat u achteraf verklaart wel degelijk deze problemen te hebben verteld. **Door het feit dat u bij uw eerste interview bij DVZ met geen woord rept over de problemen die volgens uw verklaringen bij het CGVS aan de basis zouden liggen van uw asielaanvraag, wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig ondermijnd.**

Samenvattend wordt geoordeeld dat u onvoldoende aantoont dat u de Indiase autoriteiten vreest vanwege een FIR die tegen u werd ingediend en de rechtszaak die hierop volgde omdat u pas tien jaar na de feiten in België een asielaanvraag indiende en omdat u in uw eerste gehoor bij DVZ nergens melding maakt van de problemen waarvan u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart dat zij aan de basis van uw asielaanvraag liggen. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De documenten die u voorlegt (FIR (First Information Report), een uitspraak van het Hooggerechtshof van Punjab en negen andere documenten betreffende de rechtszaak in India) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen enkel gelden als betrouwbare bewijsstukken indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffen de door u neergelegde documenten louter kopieën waaraan sowieso al moeilijk bewijswaarde kan toegekend worden. De kopie van de verblijfskaart van uw vader toont zijn identiteit aan maar is verder niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De asielaanvraag van verzoeker blijkt te zijn afgewezen omdat verzoeker meer dan tien jaar zou hebben gewacht om deze in te dienen en over zijn asielproblematiek niets heeft gezegd in de opstartfase bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Sedert de inwerkingtreding van het KB van 3 februari 2005 tot wijziging van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen is een vreemdeling niet meer gebonden door een termijn om zich kandidaat-vluchteling te stellen en er is geen wettelijke bepaling die de vreemdeling verplicht om bij zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken exact de redenen te melden op grond waarvan hij asiel wil aanvragen of hiervoor alle documenten neer te leggen. De asielaanvraag kan niet geweigerd worden om de enkele reden dat verzoeker lange tijd heeft gewacht om deze in te dienen. Bovendien was verzoeker ervan overtuigd dat hij omwille van het feit dat hij langdurig in België verbleef en in België een kind heeft waarvoor hem het omgangsrecht werd toegekend, zijn verblijf kon regulariseren zonder dat hij zijn asielproblematiek ter sprake moest brengen, zeker in het kader van de tijdelijke regularisatiecampagne die liep van 15 september 2009 tot 15 december 2009. Daarnaast betwist verzoeker dat hij tijdens zijn eerste gehoor niets zou gezegd hebben van de problemen waarop hij zijn asielaanvraag steunt. Het feit dat hij het verslag heeft ondertekend zonder dat in dit verslag van die problemen melding blijkt te zijn gemaakt, bewijst niet afdoende dat hij hierover niets zou hebben gezegd. Verzoeker werd bij zijn eerste gehoor niet bijgestaan door een raadsman. Overigens was hij sowieso niet verplicht om alle problemen in het eerste gehoor te vermelden gezien dit de opstartfase betreft en gezien de eigenlijke elementen en

documenten in verband met de gronden van de asielaanvraag pas bij het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan bod zouden komen, alwaar verzoeker wel door een raadsman zou worden bijgestaan. De stukken die verzoeker heeft bijgebracht zijn wel degelijk geloofwaardig, ook al zijn het slechts fotokopieën. Het betreft immers een uittreksel uit een politierapport, een afschrift van een uitspraak van een Indiaas Hooggerechtshof en andere documenten afkomstig van een Indiase advocaat. Gezien de tijdsdruk dienden deze documenten te worden doorgemailed en konden geen originelen worden voorgelegd. Deze stukken tonen aan dat verzoeker terecht vreest voor zijn fysieke en psychische integriteit indien hij terugkeert naar zijn geboorteland, gezien hij daar door de hele gemeenschap, inclusief zijn familie, is geëxcommuniceerd en riskeert gearresteerd te worden voor valse beschuldigingen die tegen hem werden geuit.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker zijn asielaanvraag pas indiende op 16 mei 2013, terwijl hij al sinds 1994 in België verblijft, verklaart dat zijn problemen in India begonnen toen hij in 1999 van India naar België terugkeerde en dat in 2003 een FIR tegen hem en zijn gezinsleden werd ingediend op basis van valse beschuldigingen; (ii) het feit dat verzoeker over een verblijfskaart beschikte in België tot 19 maart 2005 en in 2009 een regularisatieaanvraag indiende omdat hij reeds lang in België verbleef niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond voor zijn laattijdige asielaanvraag; (iii) verzoeker pas asiel aanvraag toen hij werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas; (iv) verzoeker tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over de problemen die hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt als reden voor zijn vrees voor een terugkeer naar India; (v) verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; (vi) de neergelegde documenten enkel kunnen gelden als betrouwbare bewijsstukken indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen ter zake niet het geval is en het louter fotokopieën zijn waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht.

2.3. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een vreemdeling niet gebonden is door een termijn om een asielaanvraag in te dienen en dat hij er bovendien van overtuigd was dat hij zijn verblijf zou kunnen regulariseren doordat hij langdurig in België verblijft en in België een kind heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift het niet vermelden van zijn problemen voor de Dienst Vreemdelingenzaken betwist door te stellen dat hij dit wel degelijk vermeld heeft, stelt de Raad vast dat de vastgestelde omissie in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dermate is dat ze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Waar verzoeker stelt dat er geen wettelijke bepaling de vreemdeling verplicht om alle problemen bij zijn eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden aangezien dit slechts de opstartfase betreft, stelt de Raad dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij tevens benadrukt wordt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 6, vragenlijst CGVS, p. 2). Van een kandidaat vluchteling mag bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-

generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift (zie ook RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten.

2.4. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de documenten die hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft neergelegd en stelt dat deze pertinent zijn doordat zij zijn vrees aantonen en wel degelijk geloofwaardig zijn, ondanks het feit dat zij slechts fotokopieën zijn, stelt de Raad in de eerste plaats dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien betreffen alle door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn relaas, met name de FIR, een afschrift van een Indiaas Hooggerechtshof en de documenten afkomstig van een Indiaase advocaat, slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.5. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF